

Trinásta nedeľa cez rok A

2. júla 2023

Mt 10, 37 – 42

Milé sestry a bratia v Kristovi

Náš život je pretkaný viacerými tajomstvami, ktoré na prvý pohľad nie sú zrejmé, nie sú ľahko pochopiteľné, mnohé na nás pôsobia paradoxne. Často ich pochopíme až spätne, až vtedy, keď ich na vlastnej koži zakúsime, keď sa nás, a to niekedy aj bolestivo - naozaj dotknú. Takýmto tajomstvom je aj cesta k naplnenému životu, alebo iným slovom ku šťastiu. Každý máme svoju predstavu naplneného života a kráčame za ňou. Je to dobré a prirodzené, na druhej strane ale by sme mali vedieť, že cesta k naplnenému, spokojnému životu niekedy nevedie cez naše plány, cez naše predstavy. Ktosi raz povedal, že dvere ku šťastiu sa neotvárajú smerom dovnútra - smerom k nám, ale práve naopak, otvárajú sa smerom od nás, smerom von. Otvárajú sa nám vtedy, keď vieme vyjsť sami zo seba, keď sa aj my sami vieme otvoriť pre druhých ľudí, keď sa vieme otvoriť pre život samotný, pre to, čo nám on prináša, aj keď to na prvý pohľad niekedy môže byť bolestivé. Ale iba ten, kto na chvíľu vie aj zabudnúť sám na seba, kto sa vie vydať na túto cestu von zo seba, na cestu k druhým, kto nakoniec nechce šťastie priviesť len sebe, ale iným, iba tomu sa tie dvere ku šťastiu otvoria. Otvoria sa nám vtedy, keď chceme ísť k iným.

Neznamená to, že by sme my sami nechceli byť šťastní. Naopak, všetci, ktorí sa raz na túto cestu odvážili, hovoria, že práve takto sa dostaneme k šťastiu. Dnes veľa ľudí hľadá šťastie, naplnený život cez rôznych poradcov, radi čítame rôznu motivačnú literatúru, nezriedka veľa energie investujeme do vlastnej sebarealizácie, do svojho vlastného naplnenia. Iste, je to tiež potrebné, je to oprávnené, ale zároveň to skrýva v sebe aj isté riziko. Riziko toho, že ak sa príliš upneme na seba, na vlastnú sebarealizáciu, nakoniec to šťastie, naplnený život ani nenájdeme. Pretože okrem sebarealizácie potrebujeme ešte aj hlbší zmysel, niečo väčšie, dôležitejšie, krajšie. Až potom, prostredníctvom tohto väčšieho cieľa nájdeme aj sami seba.

Práve kresťanstvo nám chcelo priniesť tento hlbší, krajší, vznešenejší zmysel. Taký, ktorý posväcuje aj všetko ostatné v živote. Nie je pravda, žeby Kristus nemal rád človeka, nemal rád náš život, nie je pravda, žeby sa netešil našim dobrým vzťahom v rodinách, práve naopak.

Práve preto, aby im dodal hĺbku, hovorí dnešné evanjelium - Kristus má byť ten prvý. On chce byť tým zmyslom, ktorý nás oslobodzuje pre opravdivú sebarealizáciu, pre opravdivú lásku v našich rodinách. Mnohí sa už pohoršili nad slovami dnešného evanjelia: kto viac miluje otca ako mňa, nie je ma hoden. Na prvé počutie to vyzerá, akoby chcel ukradnúť syna otcovi, dcéru matke, na prvé počutie to vyzerá, akoby chcel Ježiš rušiť štvrté božie prikázanie - ale len na prvé počutie. A už vôbec si nás nechce privlastniť, na úkor našich blízkych, bližných. On len chce našu lásku oslobodiť, pretože aj ona môže byť neslobodná, uzavretá, sebecká. Aj láska tých najbližších. Takáto sebecká láska ale neprináša šťastie – ani synovi, ani dcére, ani otcovi, či matke. To je to hlbšie tajomstvo života, že jestvuje niečo, čomu to možno obetovať, čo to takýmto spôsobom posväčuje.

Takto našiel nový život cez Krista aj apoštol Pavol. Pre neho život, ktorý nám dáva Kristus prekonáva smrť. Nie nejako mechanicky, nielen v zmysle biologickom, ale Kristus je pre nás základom nového

života. Takého života, ktorý už nemôže ohroziť ani smrť, ani biologická - počuli sme dnes z listu Rimanom.

Ježiš Kristus nám chce dať dar nového života, chce nás k nemu prebúdzajú. Preto ho aj my stretáme pri eucharistii, na ktorú nás on sám pozýva, na ktorej nás on sám hostí svojim darom. Aj dnes nám hovorí: Kto si chce zachovať život, stratí ho, kto ho daruje pre mňa, nájde ho. Snažme sa teda, aby sme naše stretnutie s Ježišom pri eucharistii prežili ako uvedomé spoločstvo s ním, ktoré potom pokračuje aj v našom každodennom živote.